

ikke. En Konflikt mellem Tingene vil opstaa, naar et af dem stiller et Forslag og vil trumfe det igennem mod det andet Ting, men der kan ikke komme Konflikt derved, at et Forslag, der er stillet i det ene Ting, gaar ud i det andet. Der er intet at strides om, den Sag er afgjort. Det er jo givet, at naar man stemmer en Bevilling ud her, fordi man mener, den trænger til Undersøgelse, en Undersøgelse, Landstinget ønsker at være med til, kommer den ikke ind igen, og det ved selvfølgelig Folketinget lige saa godt som enhver anden; det vilde jo være mærkeligt, om Landstinget bagefter, efter en Strid med det andet Ting, vilde opgive sit Standpunkt. Det gør Landstinget selvfølgelig ikke. Der kan kun blive Konflikt, dersom Folketinget vil søge at trumfe en Bevilling igennem mod dette Ting, hvad det ikke har Magt til, og hvad jeg heller ikke tror det vil prøve paa.

Saa sagde den højtærede Finansminister, at det Forslag, her var Tale om, angaaende Bygningskonsulenterne var indstillet enstemmigt af Folketingets Finansudvalg. Det er ganske rigtigt, der var Enstemmighed. Jeg er nu ikke saa sikker paa, at alle Medlemmer gik med med lige stor Glæde, men undertiden gaar man jo med til saadant noget, naar det kommer under en paatrængende Form lige mod Slutningen af Finanslovbehandlingen, da der ikke er Tid til megen Overvejelse. Men var det enstemmigt i Finansudvalget, saa var det da ikke enstemmigt i Tinget. Der var jo endog en ret betydelig Modstand imod det i Folketinget. Og dette, at der ytrer sig betydelig Modstand imod et af Finansudvalget enstemmigt stillet Forslag, tyder paa, at Forslaget trænger til nærmere Overvejelse. Nu har den højtærede Kirkeminister meget udførligt udviklet, at dette Punkt ikke er noget Lovgivningsspørgsmaal. Det er kun et rent Bevillingsspørgsmaal. Det er et Spørgsmaal, som kunde afgøres ved kongelig Resolution, naar blot Ministeren havde Penge dertil. Det har han ikke, uden han tager dem fra Lønningsfonden, og den har ikke Raad til at undvære dem. Saa kommer han til Rigsdagen for at faa Statsmidler til at ordne Sagen for. Men saa bliver Spørgsmaalet jo, om man kan enes om, hvor langt den kongelige An-

ordning rækker, om den ogsaa rækker til at forandre det Tilsyn, som der hidtil har været med disse Bygninger, saaledes at de kongelige Bygningsinspektører gaar ud, og der oprettes et nyt Apparat, bestaaende af 7 Mænd, som skal føre dette Tilsyn og have visse Lønninger o. s. v., eller om dette ikke rettere hører ind under Lovgivningsmagten. Der er ikke andet at sige dertil, end at derom kan Meningerne være forskellige, og naar Landstinget har den Opfattelse, at det hører ind under Lovgivningen og ønsker at være med til at overveje det Spørgsmaal, hvorvidt det nu ogsaa er rigtigt, at det sker paa den Maade, eller om det maaske kunde ske paa en anden Maade, kan jeg ikke se, at Regeringen har nogen Grund til at modsætte sig dette. Der er jo ingen, der tænker paa at ville unddrage Regeringen Midler til at føre det fornødne Tilsyn. Meningen er kun den, at man vil have Lov til at være med til at overveje, hvorledes Tilsynet skal indrettes, og da har Regeringen jo i sin Haand at give Landstinget Lejlighed dertil ved at fremsætte et Lovforslag derom. Vi maa altsaa fremdels holde paa, at dette sker, saa skal Landstinget være villigt til at yde sin Medvirkning til paa bedste Maade at ordne dette Forhold og vil sikkert ogsaa nok yde de fornødne Midler af Statskassen. Thi deri kan jeg være enig med den højtærede Minister, at Præsterne maa ikke tage fra, de har saamænd ikke for meget.

Til min ærede Kollega, det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey), som talte om det første Ændringsforslag, vil jeg sige, at jeg er ikke enig med ham i den Hovedbetragtning, at Landstinget ved at modsætte sig dette Ændringsforslag og altsaa paa det Punkt vedtage Finanslovforslaget, som det er, skulde have opgivet sin Selvstændighed eller stillet sig i et Afhængighedsforhold overfor det andet Ting, som ikke kunde være at anbefale. Denne Sag er forberedt af begge Ting derved, at man begge har Part i den Bevilling, der er givet til Forberedelse af dette Billede. Og det er jo ganske rigtigt, at ved, at man har givet sin Tilslutning til Bevillingen paa 5,000 Kr., har man ikke bundet sig hverken juridisk eller paa anden Maade til ogsaa at bevilge, hvad der senere maatte